

Hälsning

från Församlingsfakulteten nr 5 okt 2008

Nytt intag på heltidsutbildningen

På FFG gläds vi över höstens intag till vår heltidsutbildning, *Teologisk utbildning för kyrka och samhälle*. Det är 12 nya studenter som har påbörjat studierna här. Flera av dem tänker sig att välja den diakonala varianten i årskurs två, och det betyder att vår satsning på diakoni ser ut att kunna genomföras. Det har även hållits sommarbibelskola och Fakultetens dag. Nästa större arrangemang är bibeldagarna i oktober (se s. 6).

Studenter och personal

Sommarbibelskola

Samtal under en paus

Nybörjarkurs i hebreiska

Gamla testamentet utgör 72% av Bibeln om man räknar i antal verser. Det mesta av Gamla testamentet är skrivet på hebreiska, ett språk som på många sätt skiljer sig från våra moderna västerländska språk. Det är svårt att översätta GT, vilket också visar sig i skillnaderna mellan olika översättningar.

Välkommen till en kurs som ger dig egna möjligheter att förstå mer av Gamla testamentet och att bedöma olika översättningsalternativ. Många aha-upplevelser och inblick i bibelöversättandets utmaningar och glädjeämnen utlovas. Hebreiska är ett roligt språk!

Fortsätter på sidan 6

Långsiktighetens lov

För några år sedan utkom en bok som heter *Långsamhetens lov* och som snabbt (!) trycktes i tre upplagor. Det ligger säkert mycket i de tankar som professor Owe Wikström förde fram i sin bok. Men själv vill jag i detta sammanhang slå ett slag inte för *långsamheten* utan snarare för *långsiktigheten*, och jag vill göra det ur Församlingsfakultetens perspektiv.

När Församlingsfakulteten startade sin verksamhet 1993 var det verkligen på tiden. I själva verket kom grundandet (mänskligt sett!) ett antal år för sent.

I princip under hela 1900-talet fanns det planer och visioner om att starta en församlingsfakultet i Sverige. Texten av H B Hammar i Ängelholm och professor Ole Hallesby, på Menighetsfakulteten i Oslo, arbetade målmedvetet för att skapa en fristående teologisk utbildning i Sverige.

Nu har Församlingsfakulteten funnits till i 15 år, men det kunde lika gärna ha handlat om 70 eller 80 år! – Den som vill läsa mer om detta, hänvisas till boken *Nåd och sanning. Församlingsfakulteten 10 år, särskilt uppsatsen Visionen om en församlingsfakultet, 1904–2003*.

Om Församlingsfakulteten hade startat tidigare än 1993, hade de bibel- och bekännelse-trogna grupperingarna i Svenska kyrkan säkerligen stått mycket starkare än de gör nu.

Men vi kan inte göra om historien, utan alla människor får göra sina egna ställningstaganden och, med ansvar inför Gud och eftervärlden, stå för dem. Det innebär bland annat, att vi behöver ställa frågan:

Vad är – inte bara ur ett nu-perspektiv utan även på lång sikt – till gagn för Guds rike och den svenska kristenheten?

För egen del känner jag ofta tacksamhet för vad personer som Gunnar Juelsson, Pekka Heikkinen, Bengt Birgersson,

Ingmar Rådberg och Torbjörn Johansson, med flera, gjorde i början av 1990-talet.

De planerade för en fristående teologisk fakultet som, på Bibelns och den evangelisk-lutherska bekännelsens grund, skulle ha en tydlig profil och utrusta människor till Ordets tjänst. Den grund de lade *då* är den plattform som Församlingsfakulteten vilar på *nu*. De arbetade och planerade långsiktigt.

Nu, 15 år senare, kan vi se hur välsignat deras arbete var. Det var en stor skara personer som deltog i årets sommarbibelskola, i själva verket en av de största grupperna vi haft. Det är också ett antal personer som regelbundet samlas till vår undervisning på lördagsförmiddagar (*kurs i troslära och bibelkunskap*) resp. tisdagskvällar (*lärjungaskola*). Ett stort antal universitetsstudenter har i nuläget läsplats hos oss, och sist men inte minst: Just nu har vi en av de största studentgrupperna någonsin på TU, *Teologisk utbildning för kyrka och samhälle*.

Det långsiktiga arbetet i början av 1990-talet ger nu en rik skörd!

Men Församlingsfakulteten lever inte bara i en *skördetid*. Vi lever, minst lika mycket, i en tid av *sådd*: Det arbete som vi, i nådens år 2008, lägger ner nu är en sådd inför framtiden.

Hur framtiden ser ut, det ligger i Guds händer. Men *vår* uppgift är att arbeta på – troget och långsiktigt. Med Guds nåd kommer dagens sådd att bli morgondagens skörd!

Denna långsiktiga inriktning präglar hela verksamheten på Församlingsfakulteten, vare sig det handlar om undervisning – andakter – bokinköp – planering – eller forskning

Vår förhoppning är att *undervisning* och *andakter* ska prägla både studenter och personal på livslång sikt – att *biblioteket* ska vara till gagn så länge världen eller åtminstone FFG består – att *planeringen* ska leda till en långsiktig utveckling av vår institution – vad gäller *forskningen*: att dagens arbete ska bli som en utsträckt hand in i framtiden.

När jag arbetade med boken *Biskops- och domprostutnämningar i Svenska Kyrkan 1866–1989* (tryckt 1991) var det en sak som överraskade mig: att en av de viktigaste böcker jag arbetade med var över hundra år gammal, nämligen S. A. Hollander, *Biskopar och superintendenter i Sverige och Finland*. Den var tryckt 1874!

Det är min och vår förhoppning att inte långsamhet men väl långsiktighet ska få genomsyra arbetet på Fakulteten – att människor om 10 eller 50 eller 100 år (om Gud vill!) ska ha glädje och behållning, direkt eller indirekt, av den undervisning och forskning som bedrivs här.

Redan nu får den som skördar sin lön. Han samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar kan glädja sig på samma gång. (Joh. 4:36)

Rune Imberg

Låt HERREN leda

Överlämna din väg åt HERREN, förtrösta på honom, han skall göra det. Psaltaren 37:5

Den 37:e psalmen i Psaltaren har mycket av både tröst och förmaning att ge. Den citerade versen visar på en god väg i livet. Den talar till oss om något som vi alla sysslar med – att göra upp planer. Det hör med till vårt liv att göra så. Gud har utrustat oss med gåvor och anlag. Han har givit möjligheter och satt gränser. Han har givit oss uppdraget att vara förvaltare. Vårt förvalterskap handlar om lydnad och tillit till Gud och omsorg om och godhet mot dem vi kommer i beröring med. När det gäller att planera är det en sak vi skall se upp med – att göra upp planer utan Gud. När vi lämnar Gud ur räkningen skapar vi åt oss själva onödiga bekymmer. Det finns bekymmer, som är både nödvändiga och hälsosamma. Det är sådana som har med omtanke att göra. Men det finns också bekymmer, som inger oss fruktan och gör oss missmodiga. Det är sådana som har med vårt planerande utan Gud att göra.

För den, som vill ta trons förhållande till Jesus på allvar, framstår en sak som nödvändig: att förbereda allt vi får göra i bön till HERREN Gud. Vi får och bör i vårt liv i enkel tillit räkna med att Gud vill ha med allt i vårt liv att göra. Ingenting är obetydligt för Honom. Därför får vi med förtröstan lämna allt i vårt liv till Honom. Han har ständig omsorg om oss och skall göra det som behöver göras. Han är i verksamhet för vårt bästa. Våra bekymmer är faktiskt Hans bekymmer. Därför behöver vi inte på något vis föreskriva Honom hur Han bäst skall hantera vår situation. Skulle inte Han som har daglig ömsint omsorg om oss veta vad som är bäst? Därför berättar vi för Honom om vårt liv med ord, som är naturliga och äkta för oss. Vi behöver inte bekymra oss om hur vi får fram det vi vill föra fram. Gud avläser våra hjärtan bortom våra ord.

Detta är alltså viktigt: Gör inte upp planer utan Gud. En ytterligare sak är också viktig: Låt inte andra människor och ondskas begränsa dina planer. Ser vi oss runt omkring undgår vi inte att upptäcka att det finns människor, som inte ser ut att vilja ha med Gud att göra. På något sätt måste de dock alltid räkna med det onda. De garderar sig och försöker vara så beräknande de kan. De vet så väl att de inte kan räkna med att få något gratis av någon. Omedvetet räknar man med bedrägeriet hos varje människa. Man kan också själv använda sig av det alltefter det egna samvetets rymlighet. Över hela livet vilar en osäkerhet, som inte är så lätt att komma tillrätta

med. Om sakernas tillstånd säger en och annan: man måste vara realist. Så blir människan tvungen att utlämna sig åt egen kraft och andras godtycke.

En fråga uppstår lätt hos oss: kan man leva så att man inte tar hänsyn till det onda i sin planering? Måste vi inte hålla med världen, när den säger: det är orealistiskt att leva i godtrogen förtröstan till Gud. Skall vi alltså tro att varje gång vi möter en människa står vi inför en möjlig bedragare? Behöver vi leva ständigt misstänksamma? Det är svårt att se att Gud i sitt Ord stöder den tanken. Hur lever man då klok som en orm och menlös som en duva? En del av oss har erfarenhet av att vi varit godtrogna och blivit lurade. Vi var oförsiktiga och den godhet vi trodde om en människa fanns där inte. Måste vi då leva i ett ständigt självförsvar med misstänksamhet som vapen? Leva instängda och rädda? Det är väldigt lätt att ta till den utvägen. Det går också att bygga in utvägen i kristet ansvarstagande.

”Så vi har egentligen bara ett att göra – ge Gud vårt hjärtas förtroende.”

Det finns dock en annan och bättre väg. Den väg vi får gå är att låta vårt inre fyllas av Guds omtanke och kärlek. Gud har sagt mycket till sina vänner i sitt Ord om omtanke och kärlek. Han har bett oss tro det. Det onda då? Gud låter oss inte leva i naiv omedvetenhet om det. Vi får en distans till det onda som är hälsosam. Det onda har inte makten. Den har Gud. Av den anledningen behöver vi inte leva i fruktan. Vi behöver inte heller ta till falskhet och oärlighet för att ta oss fram, ty Gud sörjer för oss. Om allt i vårt liv får vi tro: Gud skall gör det. Den sanningen skall vi låta leva i oss. Då blir vi verkliga realister, ty vi räknar med den ende verkliga – HERREN Gud. Vi lever inte naivt omedvetna om det onda. Vi vet att det finns runt oss och att det är i ständig verksamhet. Men vi litar på att det finns En, som tar hand om det och mitt i det som är ont visar väg.

Vi kommer alltid att möta svårigheter. Vi behöver dem, men de behöver inte erfaras som ett hot. Vi möter dem med förtröstan till Gud. Inför varje svårighet får vi säga oss: Gud är större än detta. I detta får vi varje dag öva oss. Vi faller och hamnar i misstänksamhetens och klenmodets fångelse. När vi sitter där får vi besök av Honom, som inga fångelser kan stänga ute – HERREN Gud. I den mörka fångelsehålan vet vi – Han har kommit för att ta oss ut i ljuset. Våra hjärtan vet – Han kan göra det. Så vi har egentligen bara ett att göra

”Han kommer alltid att ge oss det vi behöver.”

– ge Gud vårt hjärtas förtroende. Svårt är det, ibland för svårt. Ändå finns ingen annan väg. Undret kan alltid ske – i den svagaste lärjunge kan Guds kraft lysa fram.

Gud har givit oss förmågan att tänka och har givit oss ansvar. Därför hör det till vår skapelseutrustning att göra upp planer för vårt liv. Ingen är ämnad att stå stilla. Men vi är inte utlämnade åt omständigheternas makt. Ingen är heller avsedd att leva som sin egen herre. Den början vill HERREN Gud befria oss från. Han vill leda oss. Vi får lämna vår väg i livet åt Guds visdom och förtrosta på Hans makt och godhet. Han kommer alltid att ge oss det vi behöver. Enligt sitt löfte kommer Han att leda oss där vi går bedjande fram. (Jeremia 31:9) Han har berett livet åt oss. Han har inte gjort det snålt och småaktigt. I stor generositet har Han gjort det. I detta får vi ta del och glädjas åt Guds godhet och nåd mot oss. Trots våra många synder och brister, vår svaghet och vårt missmod är vi i en lycklig ställning. De gåvor vi har fått helgas under Guds inflytande. Han sänder oss ut i tjänst, och när vi faller i synd förlåter och upprättar Han oss i kraft av Kristi försoning. Så får vi tjäna Gud och varandra i tacksamhet. Allt har en mening och är en möjlighet, ty HERREN Gud råder över varje situation, stor som liten. Låter vi HERREN Gud leda blir allt väl, hur det än såg ut från början.

Egon Olsson

Släkttavlan i Matteus – bara tråkig?

På ”Fakultetens dag” den 13 september gästades Församlingsfakulteten av Tomas Bokedal, som föreläste över ”Jesusporträtt inom och utom Nya testamentet”. Tomas är sedan ett år lektor i Nya testamentets exegetik vid universitetet i Aberdeen, Skottland. *Hälsning* bad honom skriva en bibelteologisk artikel som anknyter till den nytestamentliga forskning han nu bedriver.

Tomas Bokedal, lektor i Nya Testamentets exegetik i Aberdeen

Matteus 1:1–17 är en del av Nya Testamentet som bibelläsare ibland tenderar att hoppa över. Varför läsa en uppräkningsnamn – en släkttavla? Frågan är relevant. Alla delar av Nya Testamentet är kanhända inte lika centrala, men gäller detta själva inledningen till Nya Testamentet, till det första och mest lästa av kyrkans kanoniska evangelier, inledningen till den genom tiderna kanske mest lästa boken: Matteusevangeliet? Början brukar annars ge ramarna och tonen för fortsättningen. Gäller inte det också Matteus?

Släktskap med Guds folk

Släktregister är ingenting nytt. Släkttavlan i Matteusevangeliet markerar ursprung; den binder samman, visar på relationer och släktskap med Guds folk, Israel. Släkttavlan i Matteus fungerar dessutom som en komprimerad sammanfattning av Israels historia, av Gamla Testamentet. Evangeliet börjar:

”Släkttavla för Jesus Kristus”, eller med en alternativ översättning ”Boken om Jesu Kristi tillblivelse (grek. *genesis*), Davids son, Abrahams son”, med en trolig anspelning på Bibelns första bok, 1 Mosebok (1 Mos. 2:4 och 5:1), som redan på Jesu tid hade fått den grekiska titeln *Genesis*. Matteusprologen handlar om Jesus Kristus, hans ursprung och tillhörighet till Israels historia. Hänvisningen till Jesus som ”Abrahams son” säger att han är en representant för Guds Israel som bär på välsignelse till alla folk (1 Mos. 12:1–3). Att han är son till David och blir hyllad som kung (Matt. 2:2) aktualiserar Natans profetian om en davidsson på kungatronen ”för evig tid” (2 Sam. 7:12f).

En guide

För Matteus själv och evangeliets första åhörare finns ingen viktigare guide än de judiska Skrifterna (vårt Gamla Testamentet) och deras uppfyllelse (Matt. 5:18). De för Matteus så centrala skriftuppfyllelse- eller reflexionscitaten visar vägen, som i 2:15: Josef, Maria och Jesusbarnet på flykt i Egypten stannade kvar där tills Herodes hade dött, ”för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: *Ut ur Egypten kallade jag min son*”. Sonen är här på en gång Guds folk Israel (GT) och Jesus, som representerar Israel, sitt eget folk (Matteus). Matteus gör ingen hemlighet av att det som följer i evangeliets 28 kapitel framställer uppfyllelsen av Skrifterna. Vi kan se flera paralleller med Moseböckerna: likheten mellan Moses- och

Jesusbarnet, farao och kung Herodes, barnamorden i Egypten och i Betlehem, Israels folks och den heliga familjens uttag ur Egypten, Israels folks och Jesu frestelser i öknen, vandringen genom vatten och Johannesdopet i Jordan. I Matteus möter vi ett nytt exodus som går genom dopet och syndernas förlåtelse ut ur den här världen på väg mot den himmelska – himmelriket.

Flera titlar som ger uttryck för kristologin i det första evangeliet används av Matteus. Den mest iögonfallande är kanske Gudssons-titeln som används av Fadern vid dopscenen (3:17), av frestaren vid frestelsen i öknen (4:3), på Galileiska sjön (14:33), vid Petri bekännelse (16:16) och på förklaringsberget (17:5). Släkttavlan i Matt. 1:1–17 sätter fokus inte bara på denna senare framhävda sonskapsrelation till Fadern utan på mindre uppenbara sidor av Jesu ursprung och hemmahörighet i Israels historia.

Ordlek

Det som fullbordas i Matteusprologen är Gamla Testamentets löften med centrum i Jesus Messias och Guds folk Israel. Den allmänna uppenbarelsen i skapelsen tycks vara förutsatt när Matt. 1:1 tar sin början, inte i Adam (jfr. Luk. 3:38) utan i de stora löfterna genom två av Israels nyckelpersoner, Abraham och David. Israels identitet tecknas genom dessa två, löftet till Abraham om att bli far till många folk (1 Mos. 17:5; Rom 4:17), och det messianska löftet om en ättling för evig tid på Davids tron (2 Sam. 7:12). Kanske finns en vag anspelning på skapelsen och Adam antydd genom ordet *genesis* (se ovan) och, som någon forskare hävdar, genom de tre namnen i vers 1: Messias, David, Abraham, som också förekommer i omvänd ordning i andra, sjätte och sextonde versen, *Abraham, David, Messias*, vars begynnelsebokstäver bildar konsonanterna i det hebreiska *AD(A)M*. Eftersom såväl

Lukas (3:38) nämner Adam i sin släkttavla, och både Markus och Johannes tycks anspela på skapelsen i sina båda inledningar med ordet *begynnelse/början* (grek. *arche*, som även inleder 1 Mos.), vågar vi kanske anta att Matteus också alluderar på temat: den nya skapelsen och Jesus, som den andre Adam, den

En sida ur Esters bok i Codex Sinaiticus, en Bibel ("Codex") från 300-talet.

fullkomliga Gudsavbilden (jfr. Rom. 5:14; 1 Kor. 15:22, 45; Luk. 3:38; 1 Krön. 1).

Höjdpunkt

En annan möjlig ordlek i Matteus gäller släkttavlans starka fokus på David. Vi har här förmodligen ett exempel på s.k. gematri (bokstavsmystik), där talvärdet för det hebreiska namnet David är fjorton (de tre konsonanterna i David har siffervärdena 4 (dalet), 6 (waw), respektive 4 (dalet), vars summa blir 14). Enligt Matteus 1:17 utgörs den första serien släktled, från Abraham till David, av fjorton led. Detta är den fantastiska uppgången i Israels historia, från trons fader Abraham till den store kungen David med tillhörande messianska löften. Israel är på god väg mot välsignelsens höjdpunkt under fjorton generationer. Men ett förödande avbrott sker mitt i vers 6: den helige Messias-

anfadern, David, som i några gamla bibelmanuskript, exempelvis Codex Sinaiticus, markeras som ett särskilt heligt namn med förkortning (grek. *DAD* med ett streck över förkortningen; ett s.k. *nomen sacrum* vid sidan av de konsekvent markerade namnen *HERREN, GUD, JESUS, KRISTUS* och *ANDEN*). I Codex Sinaiticus dramatiska vers 6 läser vi: ”Isai födde *DAVID*, kungen. David födde Salomo, vars mor var Urias hustru”, där namnet David markeras som *nomen sacrum* första gången, som en kulmen i Israels historia – men inte den andra, då fallet och nedgången för Israel har börjat med äktenskapsbrott och mord: kung Davids otrohet med Bat-Seba, Urias hustru, åtföljt av mord av Uria (2 Sam. 11). Nu följer fjorton generationer från David till fångenskapen i Babylon (där bokstavsvärdet fjorton står för en annan sida av David och Israels historia).

Höjdpunkten i Israel och i Matteusevangeliets släkttavla inträffar i de följande fjorton leden från fångenskapen, där allt hopp var ute, till Messias födelse, då hoppet återvände. Släkttavlan i 1:1–17 knyter direkt an till liknande släktregister i 1 Mosebok (4:1–2; 10:1–32; 11:27–30 etc.); 1 Krönikeboken (1–9), med början i Adam via Abraham och med fokus på Davids monarki; och slutet av Ruts bok (4:13–22), där Davids ättlinje än en gång betonas. Dessa släkttavlor knyter ihop Israels historia (särskilt tydligt i 1 Mos., där de tre huvudavsnitten, 1:1–11:9, 11:10–37:1 och 37:2–50:26 binds samman med hjälp av släkttavlor som skapar en enhetlig och fullständig skildring av patriarkhistorien), precis som Matteus binder samman Gamla och Nya Testamentet till en enhet med det stora målet i sikte, Jesus Kristus, i början och i slutet av denna bibelteologiskt viktiga text.

Tråkigt? (Upp. 22:13)

Tomas Bokedal

Välkommen att lära dig läsa Gamla testamentet på originalspråk!

Församlingsfakulteten erbjuder under läsåret 2008–2009 en nybörjarkurs i hebreiska. Undervisningen kommer att vara förlagd till sen eftermiddag och bestäms slutligt i samråd med kursdeltagarna.

Kursen börjar sista veckan i oktober och pågår fram till sommaren, studietakten blir således 33%. Undervisning ges i en omfattning av ett undervisningspass per vecka om två lektioner.

För kursinnehåll, målbeskrivningar och litteratur, se kursplanen för Exegetisk teologi, Gamla testamentets hebreiska, EG 12, 15 sp (på hemsidan), eller kontakta expeditionen.

För vidare information, frågor och anmälan kontakta Församlingsfakulteten.

Församlingsfakultetens bibeldagar 24–25 okt 2008

Tema: Kyrkan och Gamla testamentet

Fredag 24 oktober

Plats: Församlingsfakultetens föreläsningssal,
Södra vägen 61
Tid 9.45 – 18.00

Ur innehållet:

The Use of the Old Testament in Systematic Theology, Prof. Reinhard Slenczka, *Kyrkofäderna och Gamla testamentet*, Prof. Gunnar af Hällström, *Gamla testamentet i medeltida kyrkoliv*, Prof. Alf Härdelin

Lördag 25 oktober

Plats (obs!): Johannebergs församlingshem, Walleriusgatan 1
Tid: 9.00 – 16.30
Ur innehållet:

The Old Testament Roots of the Gospel of John's Christology, Prof. Charles Gieschen, *Gamla testamentets bruk och tolkning inom den lutherska ortodoxin*, lektor Torbjörn Johansson, *Jesaja 6 och frälsningshistorien*, Jan Bygstad, *Kain & Abel – bibelföredrag över 1 Mos 4*, TD Patrik Toräng

Alla välkomna!
ingen anmälan

Se hela programmet i förra numret av *Hälsning* eller kontakta expeditionen
tfn 031-7783540, info@ffg.se, så skickar vi ett program.

FFG sänder föreläsning live på Internet

Med anledning av Dr Charles Gieschens besök på FFG så kommer lärlingaskolan *tisdagen den 21 oktober 2008 kl. 18.30* att sändas live på Internet (webb-tv). Detta är en utmärkt möjlighet att få en glimt av verksamheten på FFG utan att ens behöva vara på plats! Dr Gieschen kommer ge några inblickar i Uppenbarelsebokens teologi. Gå in på FFG:s hemsida och följ instruktionerna:

www.ffg.se

Landssekreteraren fortsätter

Under åtta månader, dec. 2007 – aug. 2008, har VDM, pastor Jakob Appell arbetat som landssekreterare inom stiftelsen PIBUS, *Peter Isaac Béens utbildningsstiftelse*. Han har särskilt arbetat med rekryteringsfrågor, i första hand med att informera potentiella studenter om studier på Församlingsfakulteten.

Styrelsen för PIBUS har varit mycket nöjd med Jakobs insatser, och han har fått ett förlängt förordnande på 30 % som landssekreterare. Utöver detta arbetar han bland annat vid L M Engströms gymnasium som bibelkunskapslärare.

Vi är glada över att även i fortsättningen ha Jakob i vårt arbetslag, och vi önskar honom allt gott och Guds välsignelse i hans fortsatta tjänst!

Rune Imberg

P. S. Jakob gör gärna besök ute i landet och informerar om Församlingsfakulteten och våra utbildningar!

A door opened by the Lord

(Herren har öppnat en dörr)

Church in Kenya

Rune Imberg

Boken har som övergripande tema "Vision – mission – kyrka". Först ges en bakgrund genom skildring av olika missionsinsatser (bl.a. av EFS) i östra och nordöstra Afrika på 1800-talet. Sedan skildras hur ELM-BV vid sitt grundande på 1910-talet först 'ärver' ett par missionsfält (Eritrea, Etiopien), men sedan av politiska skäl förlorar dem när Mussolini på 1930-talet försöker bygga upp ett imperium i Afrika. (Efter andra världskrigets slut kunde man återvända till dessa sina första fält.)

För snart 70 år sedan, 1938–39, skickade ELM-BV ut ett par representanter (ordf. Axel B. Svensson samt Anton Jönsson) för att undersöka möjligheterna till att öppna ett nytt missionsfält, i första hand i Kenya. På ett märkligt sätt ledde Gud dem till Kisii-stammen i sydväst. I februari 1939 slöts ett avtal med invånarna om att öppna en missionsstation på Itierio. Arbetet kom igång 1948 och har nu växt till en kyrka som har ca 100 000 medlemmar och fyra stift med var sin biskop (The Evangelical Lutheran Church in Kenya, ELCK).

I boken skildras den spännande historien om hur 1800-talets visioner under 1900-talet utvecklades till ett missionsarbete som i dag, det tidiga 2000-talet, är en mycket aktiv och engagerad kyrka som arbetar för att nå stora delar av Kenya med evangeliet.

Det har varit fascinerande att se hur Gud på så många sätt har kunnat använda ELM-BV som sitt redskap i evangeliets tjänst – sällskapets styrelse har haft närmast profetiska visioner som nu, ofta på ett lite överraskande sätt, uppfyllts inför våra ögon!

Så har även ELM-BV fått uppfylla en del visioner som EFS hade i början på 1900-talet, och kenyanska kristna och norska missionärer har fått uppfylla ELM-BVs visioner på 1920- och 30-talen. I mina kyrkohistoriska studier har jag nog aldrig någonsin så tydligt sett Guds handlande i historien som när jag arbetat med dessa frågor.

ELCKs tillblivelse och historia vittnar om att Gud är stor och att Gud är god, men också om att han på många och ofta lite oväntade sätt har kunnat välsigna ELM-BVs arbete i Afrika.

Boken, som är skriven på engelska, är på ett par hundra sidor och mycket rikt illustrerad – många av fotona är unika!

Rune Imberg

Glädjeämnen och bekymmer

Vi vill tacka alla som har gett en gåva till FFG! Varje bidrag är värdefullt och ska förvaltas och användas väl. Det har bland annat kommit in många gåvor med anledning av Carl-Olov Hasselbergs och Rut Lennblads begravningar.

Samtidigt måste vi nu vädja om ett ökat givande.

Situationen är den, att samtidigt som FFG just nu kan glädjas över nya studenter och över att ackrediteringsarbetet går för högtryck, så är ekonomin ett fortsatt problem. Ja, den är ett växande problem. Som framgår nedan har gåvorna under budgetårets två första månader inte kommit upp i budgetens nivå. Förra året slutade med ett underskott på 400 000 och det innebär att vi i nuläget måste tära på våra resurser.

FFG vill lägga fram sitt arbete bland studenter för er, genom *Hälsning*, personliga kontakter och genom att alltid hålla öppet för besök och deltagande, och vädjar om ett rikligt ekonomiskt stöd.

Plusgiro 455 32-9

Märk talongen "Gåva till FFG"

Gåvor efter två månader

Årsbudget
800.000 kr.

gåvobudget 16,7%

Inkomna gåvor
12%

Rut Lennblad – till minne

En av våra mest trogna studenter på Församlingsfakulteten har avlidit. Vi känner sorg och saknad över att hon gått bort. Samtidigt känner vi glädje över att hon efter ett långt och bitvis strävsamt liv har fått gå hem till sin älskade Frälsare.

Det handlar om *f. läroverksadjunkten Rut Lennblad*
som dog 17 augusti, strax före sin 89-årsdag.

Av alla studenter som läst på Församlingsfakulteten har Rut varit en av de trognaste. Hon har under årens lopp följt ett antal kurser. Med särskilt engagemang deltog hon i undervisningen i latin.

För oss lärare var det en spännande upplevelse att få ha henne som elev: i många år hade hon varit huvudlärare i fysik på Hvitfeldtska läroverket i Göteborg. Men hon deltog med intresse och engagemang i de flesta av våra kurser. Om hon varit några år yngre när hon kom igång (hon började några år efter fyllda 80!) hade hon också satsat på grekiska... Nu fick det räcka med latin vad gällde språk. Där satsade hon desto mer!

Men Rut var inte bara student på Församlingsfakulteten – hon var också litet av ”mamma” till många av oss, både studenter och personal. Inte minst märktes det på torsdagarna!

En gång i veckan i flera års tid, oftast på torsdagar, lagade hon mat till hela huset: studenter, besökare, personal.

Normalt sett var det 25–30 personer som åt hemlagad lunch efter middagsbönen. De som åt fick betala en nominell summa för maten, men den som tog hand om disken åt gratis...!

Det var med stor glädje och kärlek hon fixade dessa luncher. (Min fru Katrina tycker att Ruts kyckling var bland det godaste hon ätit!) Med tiden började hennes krafter svikta. Det var med sorg som hon våren 2007 slutade med dessa måltider som hon hållit på med i flera års tid.

I samband med läsårsavslutningen i juni 2007 utnämndes Rut, som första person någonsin, till ”hedersstudent” vid FFG med rätt att för all framtid delta i all undervisning hon ville.

Hon glädde sig över denna utmärkelse, men krafterna svek henne alltmer. Från och med hösten 2007 hade hon svårt att kunna komma till våra kurser och arrangemang. Det kändes tungt för henne och vi såg med saknad att det blev allt längre mellan hennes besök.

Hennes sista tid präglades av tilltagande kroppslig svaghet och ideliga sjukhusvistelser. En stor sorg för henne var när hon inte längre orkade komma hit till FFG. Det är allmänt känt att hon brukade tala om Församlingsfakulteten ”som en förgård till himlen”.

Vid Ruts begravning utgick jag i grifftalet från Joh. 11:28. Det finns många kvinnor som påmint om Marta eller Maria, men på ett märkligt och mycket personligt sätt förenade Rut många av de bästa dragen hos *båda* systrarna.

Vi är många som tackar Gud för att vi fick förmånen att lära känna Rut Lennblad. Vi önskar hennes närmaste, barnen Johan och Anna med familjer, all Guds välsignelse och lyser frid över hennes minne. Vi kommer att minnas henne med tacksamhet.

**Vännerna på Församlingsfakulteten
genom Rune Imberg**